

[Honoré]

traleuropæisk oprustning, men jeg har lidt svært ved at se, at u-bådes atomvåbenarsenal kan regnes til centraleuropæisk oprustning.

Jeg opfattede hr. Gert Petersens indlæg nærmest som ét causeri, hvor tendensen var at beskyldte NATO for at være årsag til Warszawapagtens oprustning på kernevåbnenes område. Vi fik ikke fra hr. Gert Petersen noget konkret eller realistisk forslag til afskaffelse af denne rustningspiral på a-våbnenes område. Gennemførelsen af SFs synspunkter er for mig at se konkret, at Europa virkelig gør sovjetica, fred på Sovjets betingelser, så vi får et Sovjetdomineret Europa frem til Atlanterhavet, og her følges hr. Gert Petersen jo med andre politiske bestræbelser.

En overvejelse, som jeg ikke mødte hos hr. Gert Petersen, var: hvordan kan det være, at vi overhovedet må lægge vægt på taktiske atomvåben i Vesteuropa? Grunden hertil er, at Vesteuropas forsvar med de såkaldte konventionelle våben er for svagt i forhold til Warszawapagtens konventionelle våben, der jo på de offensive våbens område, f. eks. kampvogne, er Vesten overlegent, og så vil vi i Vesteuropa kompensere for denne konventionelle svaghed bl. a. med disse taktiske atomvåben. Skulle man derfor reducere de taktiske atomvåbens betydning for Vesteuropas forsvar, ville det være en gangbar vej, om man styrkede det konventionelle forsvar, men det har jeg ikke fra hr. Gert Petersen mødt noget forslag om. Det ville være et realistisk forslag.

Jeg mødte en anden påstand fra hr. Gert Petersen, som lød meget interessant. Det var noget i retning af, at vi med en tiendedel af de nuværende militærudgifter ville have tilstrækkeligt til at dække vort sikkerhedsmæssige behov. Det var noget i den retning. Jeg vil gerne spørge hr. Gert Petersen, hvem er det, der for en tiendedel af udgifterne ville få dækket sit sikkerhedspolitiske behov? Er det Danmark eller er det Vesteuropa, der kunne reducere sine militærudgifter med 90 pct. og samtidig få dækket disse sikkerhedsmæssige behov? Det er for mig en ny betragtning fra SFs, hvad skal vi sige, nedrustningspolitiske ordfører, og den ville jeg meget gerne have uddybet.

I forsvarsministerens redegørelse, efter at forsvarsministeren har skildret Warszawapagtens kvantitative og kvalitative oprustning på såvel atomvåbnenes som de konventionelle

våbens område, kommer denne rådvildhed til udtryk, men ministeren skynder sig så at tilføje, at han ikke tror, at Sovjetunionen, som forholdet er i dag, har aggressive hensigter, men midlerne er altså til stede til at virkeliggøre disse aggressive hensigter. Det er jo et tilbagevendende debateme, hvad Sovjetunionens Europapolitiske hensigter er, men man behøver vel ikke at være nogen ørn inden for den udenrigspolitiske analyse for at kunne opstille mange argumenter, der taler for, at et af målene for Sovjets Europapolitik er i stigende grad at kunne dominere Vesteuropa økonomisk og politisk, og et af midlerne til at opnå en sådan dominans er at have en bred margen af militær overlegenhed over for Vesteuropa og NATO. Selve begrebet styrkeforhold spiller jo en stor rolle for tænkningen hos Sovjetunionens analytikere, og Sovjetunionen ønsker ikke militær ligevægt med Vesteuropa, da en militær ligevægt ville svække Sovjetunionens muligheder for dels at fortsætte med at dominere Østeuropa, dels at udvide sit herredømme til Vesteuropa og selvfølgelig også for i en svaghedsperiode at kunne udnytte en for Sovjetunionen gunstig situation.

Det ville selvfølgelig være glædeligt, hvis man kunne spore en ændring i Sovjetunionens indstilling til Vesteuropa, men det nytter jo ikke at ønske, at Sovjetunionen har ændret stilling, en sådan ændring må man stille på prøve i konkrete forhandlinger om militære nedskæringer i Centraleuropa, både hvad angår de taktiske atomvåben – de indgår ikke i MBFR-forhandlingerne – og hvad angår de konventionelle våben.

Disse forhandlinger i Wien tillægger vi fra kristeligt folkeparti meget stor betydning. Målet for dem må være, at der opnås ligevægt i styrker på østlig og på vestlig side, og kunne man nå dertil, ville man være nået et langt skridt med en realistisk militær afspænding i Europa. Vi ville også få en længere varslingsstid fra Vesteuropas side over for et angreb fra Warszawapagten end det, vi har for øjeblikket. Derfor vil vi meget opfordre regeringen til gennem sine internationale kontakter i NATO og på anden måde, at der bliver presset på i disse forhandlinger i Wien. Men dette at opnå resultater på det nedrustningspolitiske område er ikke en ensidig sag, som hr. Gert Petersen synes at mene, når han siger, at vi bare skal opfordre den ene